

MIELŐTT A KÁVÉ KIHŰL

KAVAGUCSI TOSIKADZU

MIELŐTT A KÁVÉ KIHŰL

KAVAGUCSI TOSIKADZU

KOSSUTH KIADÓ

A kiadás alapja:
Toshikazu Kawaguchi: *Before the Coffee Gets Cold*.
Sunmark Publishing, Inc., Tokyo, Japan, 2015

Originally published in Japan as *Coffee ga Samenai Uchini*
by Sunmark Publishing, Inc., Tokyo, Japan in 2015.

Hungarian translation rights arranged with
Sunmark Publishing, Inc., through InterRights, Inc.,
Tokyo, Japan and Lex Copyright Agency,
Budapest, Hungary.

Fordította
BÉRESI CSILLA

Borítóterv
GOART DESIGN BT.

ISBN 978-963-09-9379-1

Minden jog fenntartva

© Toshikazu Kawaguchi 2015
© Kossuth Kiadó 2018
© Hungarian translation Béresi Csilla 2018

Egy különös városi legenda szerint egy bizonyos városban volt egy kávézó. Ennek a kávézónak volt egy széke, amelyre ha ráültél – de csak akkor –, visszakerültél az általad megjelölt időbe.

Azért nem ment ez olyan könnyen.

Hogy ez bekövetkezzen, fölöttébb bosszantó szabályokat kellett betartanod, éspedig:

1. Kizárólag azokkal találkozhatsz a múltban, akik megfordultak már a kávézóban.
2. Bármit teszel a múltban, az nem változtatja meg a jelent.
3. Amikor azon az egyetlen széken ül már valaki, te csak azután telepedhatsz oda, ha ő elment.
4. Múltbeli látogatásod során nem mozdulhatsz el erről a székről.
5. Csupán addig maradhatsz a múltban, amíg a kávéd ki nem hűl.

És még nem ér véget a bosszantó szabályok sora...

Ám ezek sem akadályozzák meg az újabb és újabb próbálkozásokat.

A kávézó neve Funiculi Funicula

Szeretnél te is visszatérni a múltba mindazok után, amit erről a kávézóról hallottál?

A következőkben négy szívmelengető csodáról olvashatsz. Mindegyiknek ez a különös kávézó volt a színhelye.

- I. mese A szerelmesek – A nő, akit elhagyott a férfi, akihez hozzá szeretett volna menni
- II. mese A házaspár – A fokozatosan emlékezetét veszítő férfi és ápolónő felesége
- III. mese A nővérek – A nővér, aki elhagyta az otthonát, és húga, aki szeret enni
- IV. mese Anya és gyermeke – A várandós nő, aki a kávézóban dolgozik

Ha visszatérnél egy múltbéli naphoz, kivel találkoznál?

A szerelmeseik 9

A nő, akit elhagyott a férfi,
akihez hozzá szeretett volna menni

A házaspár 73

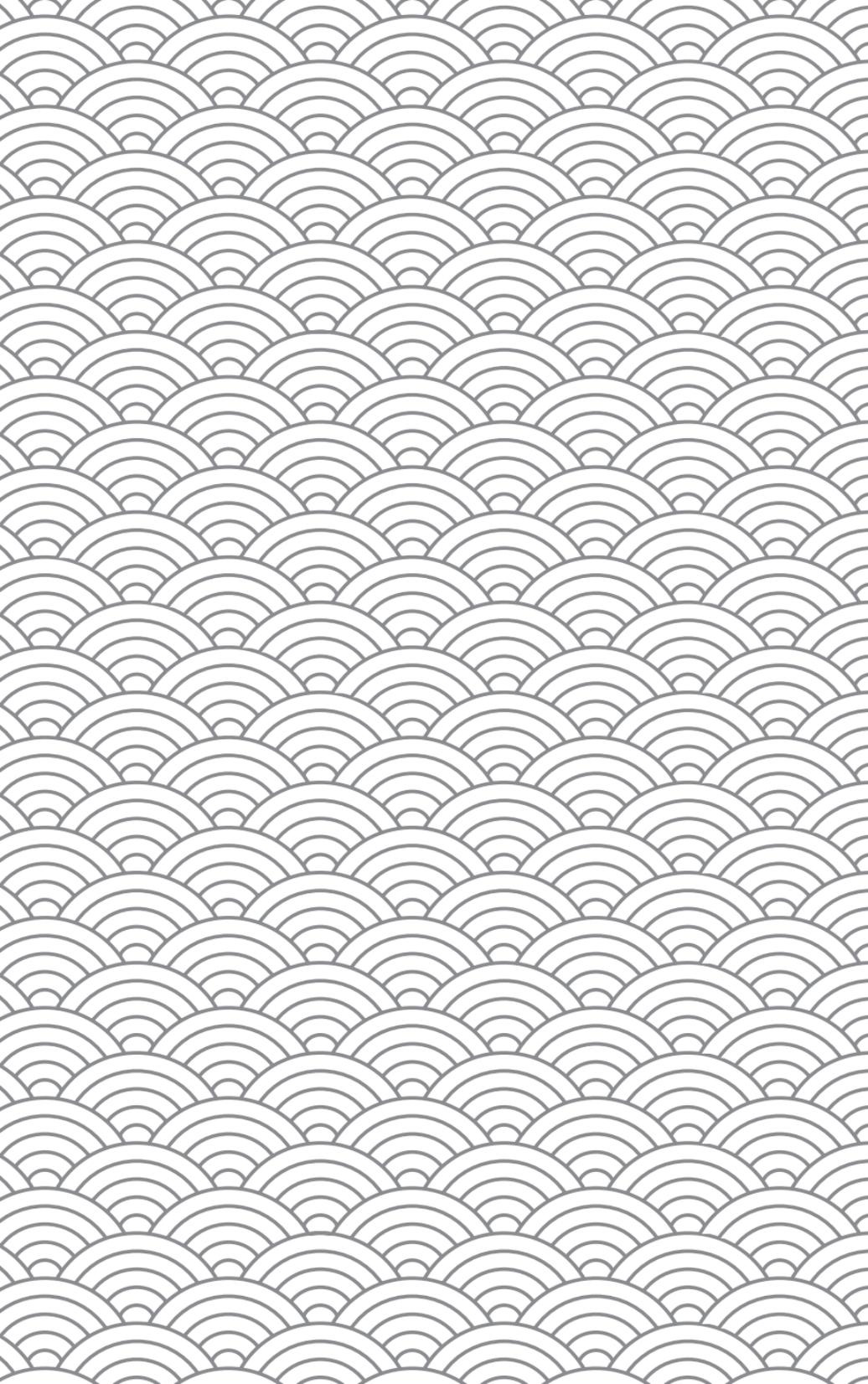
A fokozatosan emlékezetét veszítő férfi
és ápolónő felesége

A nővérek 131

A nővér, aki elhagyta az otthonát,
és húga, aki szeret enni

Anyja és gyermeke 195

A várandós nő, aki a kávézóban dolgozik

恋人

A szerelmesek

– Hű, már ennyi az idő? Ne haragudj, de mennem kell... – motyogta a férfi, és már fel is állt, hogy magához vegye a sporttáskáját.

– Hmm – nézett rá a nő mérgesen.

A férfi nem mondta, hogy *vége köztük mindennek*. Ehelyett *komoly beszélgetésre* hívta őt, a nőt, akivel három éve voltak együtt, majd váratlanul bejelentette, hogy Amerikába megy dolgozni. Nyomban indul is, néhány óra múlva. Noha nem ejtette ki száján a szakítás szót, a nő tudta, hogy a *komoly beszélgetés* pontosan ezt jelenti. Mostanra rájött, mekkorát tévedett, amikor azt gondolta – remélte –, hogy esetleg megkérik a kezét.

– Mi az? – kérdezte a férfi szárazon.

– Nem érdelek meg bővebb magyarázatot? – kérdezett vissza a nő.

A férfi különösen utálta ezt a hangnemet. Az alagsori kávézónak nem volt ablaka. A fényt a plafonról lecsüngő hat ernyős lámpa szolgáltatta, meg egy fali lámpa a bejárat közelében. Ennek eredményeként a kávézó belseje örökösen a megsárgult fényképek tónusára emlékeztetett. Óra híján nem lehetett volna megmondani, nappal van-e vagy éjszaka.

Volt ugyan három nagydarab antik falióra is a kávézóban, csakhogy mindegyik számlapja más-más

időt mutatott. Vajon ez szándékos volt? Vagy eltörtek a mutatók? Aki először járt itt, nem értette, mi ez az egész, és a saját óráján nézte meg az időt. A férfi is így tett. Miközben az órájára pillantott, dörgölni kezdte a homlokát a jobb szemöldöke fölött, és enyhén előretolta az alsó ajkát.

A nőt felingerelte ez az arckifejezés.

– Miért vágsz olyan szenvedő képet?... Csak nem sajnálsz? – fakadt ki.

– Nem, hová gondolsz – felelte a férfi megszeppenve.

– Dehogynem, sajnálsz! – erősködött a nő.

A férfi újfent előretolta alsó ajkát. Nem nézett a nőre, és hallgatott.

Passzivitása még inkább fölingerelte a nőt.

– Azt akarod, hogy én mondjam ki? – vágta a férfi fejéhez, és a mostanra kihűlt kávéjáért nyúlt. Nem volt már semmi íze, édes lötyt volt csupán. Ez még jobban elkésérítette a nőt.

A férfi ismét megnézte az óráját, és számolgatni kezdte, mikor kell felszállnia a repülőre. Hamarosan távozni fog ettől az asztaltól. Ujjai öntudatlanul megint visszataláltak a szemöldökéhez.

Lerítt róla, hogy semmi más nem érdekli, csak a pontos idő. A nő ettől végképp elvesztette a fejét. Mérgében levágta az asztalra a csészét, amely hangerősen csörömpölve csapódott a csészealjra.

A váratlan zaj megriasztotta a férfit, aki most a szemöldöke birizsgálása helyett a haját kezdte húzkodni. Ezután azonban mély levegőt vett, megnyugodva hátradőlt a székén, és egyenesen a nő szemébe

nézett. Arcvonásai is mintha elsimultak volna, nem látszott már olyan feldúlnak.

Megváltozott arc kifejezése meglepte a nőt, aki lesütötte a szemét, és ökölbe szoruló két kezét bámulta az ölében.

A férfi, akinek kevés volt az ideje, nem várta meg, amíg fölnéz.

– Nézd csak... – kezdte.

Ezúttal nem motyogott, mint percekkel korábban, nagyon is összeszedetten beszélt.

A nő azonban félbeszakította, mint aki nem kíváncsi a folytatásra.

– Miért nem mész már? – kérdezte, és továbbra sem nézett föl.

Az előbb még vágyott a magyarázatra, de most már hallani sem akarta.

A férfit ez teljesen megbénította. Csak ült ott, mintha az idő maga is megállt volna.

– Menned kell, nem? – fakadt ki a nő gyerekes daccal.

A férfi zavartan nézett rá, mint aki nem érti a szavait.

Mintha a nő is tudta volna, milyen gyerekes és undok a viselkedése, és az ajkába harapott.

– Bocsáss meg, de fizetni szeretnék – mondta a férfi halkán.

Megpróbálta kivenni a számlát a nő kezéből, de az nem hagyta.

– Én még maradok egy ideig... – *ezért én fizetek*, mondta volna tovább a nő, a férfi azonban egy ügyes mozdulattal kihúzta a keze alól a számlát, és a pult felé indult vele.

- Egybe lesz. Köszönöm – szolt a pincérnőnek.
- Én viszont azt mondtam, hagyd itt!

A nő nem mozdult el a székről, de a számla után nyúlt.

A férfi azonban nem nézett rá. Ezer jent húzott elő a pénztárcájából.

– Tartsa meg az aprót – mondta a pincérnőnek, és a számlával együtt a bankjegyet is átadta. Ahogy felvette a sporttáskáját, a másodperc egy törtrészéig a nő felé fordította szomorú arcát, majd távozott.

Giling-galang

– ...ez egy hete történt – mondta Fumiko Kijokava. Felsőtestével az asztalra roskadt, akár egy leeresztő léggömb. Közben azért ügyelt rá, hogy ne öntse ki maga elé a kávé.

A pincérnő és a pultnál ülő vendég, akik eddig némán hallgatták a történetét, most egymásra néztek. Fumiko minden jel szerint igen részletesen beszámolt az egy héttel korábban a kávézóban lezajlott eseményekről.

Még az érettségi letétele előtt megtanult hat nyelvet. Miután kitüntetéssel végzett a Vaszeda Egyetemen, egy tokiói gyógyászati cég informatikusa lett. A cégnél töltött második évében több program vezetőjévé is megválasztották. Szóval igazi okos, karrierorientált nő volt.

Ma hétköznapi üzletasszonyi öltözéke volt rajta: fehér blúz, fekete szoknya és blézer. Külsejéből ítélve hazafelé tarthatott a munkából.

De az átlagnál sokkal jobban nézett ki. Finoman metszett arcvonásaival és kicsi szájával úgy festett, mint valami filmsztár. Még félhosszú fekete haja is csillogó glóriaként övezte a fejét. Ruhája ugyan nem hangsúlyozta ki arányos termetét, ezt azonban így sem volt nehéz elképzelni. Olyan gyönyörű volt, mintha egy magazinból lépett volna ki. Magára vont minden tekintetet. Egyszerre volt intelligens és szép. De hogy ezt tudta-e magáról, az más lapra tartozott.

Nem olyan fából faragták, akit ez nagyon érdekelt; a munkájának élt. Ami persze nem jelentette, hogy sosem volt férfi az életében, mindössze annyit, hogy a munkái volt az elsőbbség a párkapcsolatokkal szemben. Tökéletesen elégedett volt a jelenlegi állásával. „A munkám a szerelmem” – mondogatta, és úgy utasította el sok férfi közeledését, ahogyan a porszemet söpri le magáról az ember.

A férfit Goro Katadának hívták. Rendszereménökként ő is egy gyógyászati vállalatnál dolgozott, akárcsak Fumiko, csak az egy kisebb cég volt. Együtt jártak. Goro három évvel volt fiatalabb a nőnél. Két éve ismertette össze őket egy közös kliensük. Kapcsolatuk azonban most véget ért.

Egy hete Goro közölte Fumikóval, hogy „komolyan” szeretne vele beszélni. Fumiko elegáns, közép-hosszú, halvány rózsaszínű ruhában, bézs tavaszi kabátban és fehér magassarkúban jelent meg. Amerre csak ment, ezúttal is megfordultak utána a férfiak.

Ez a külső ugyanakkor új volt neki. Mielőtt Goróval járni kezdtek, munkamániás lévén kizárólag kosztümben járt. Még a randijaikon is ez volt rajta, hiszen azokra rendszerint munka után került sor.

A „komoly beszélgetés” emlegetése azonban azt a benyomást keltette benne, hogy ez különleges alkalom lesz. Várakozással eltelve vásárolta hát össze ezeket a másféle ruhákat.

Mikor azonban a megbeszélrt kávézó elé értek, csalódottan látták, hogy a kirakatba kitett felirat szerint a hely beláthatatlan ideig zárva tart. A kávézó szeparált bokszai miatt ideális helyszín lett volna komoly beszélgetéshez.

Mit volt mit tenni, más alkalmas hely után néztek. Egy csendes mellékutcában rá is bukkantak egy kis cégérre. Alagsori kávézóról lévén szó, nem tudták bekukucskálva eldönteni, milyen belül. Fumikónak azonban megtetszett a hely neve; egy közkedvelt régi olasz dal szövegéből származott, amelyet ő maga is szívesen énekelt gyerekejjel. Megegyeztek hát, hogy tesznek egy próbát.

Odabent Fumiko már megbánta a döntését. A helyiség kisebb volt, mint számított rá. A pult és az asztalok mellé egyaránt le lehetett ülni. Mivel azonban mindössze három szék állt a pultnál, és három asztal volt két-két székkal, összesen kilenc vendég fért el.

Hacsak Goro nem suttogva mondja el a *komoly mondandóját*, mindenki hallhatja őket. A kevés lámpaerő miatt a hely a régi fényképek szépiatónusát idéző barnásvörös színben derengett, ez sem volt Fumiko ínyére.

Kétes, homályos üzleteket köthetnek itt... – gondolta.

Ez volt az első benyomása a kávézóról. Idegesen az üres asztalhoz lépett, és helyet foglalt mellette. Rajtuk kívül három vendég és egy pincérnő tartózkodott még a pincehelyiségben.

A legtávolabbi asztalnál egy nő ült. Rövid ujjú fehér ruhát viselt, és egy könyvet olvasott. A bejáráshoz legközelebb eső asztalnál egy átlagos külsejű férfi ült. Előtte utazási magazin hevert szétnyitva, és egy kicsiny jegyzetfüzetbe körmölgetett. Volt azután a pultnál is egy nő, aki lángvörös ujjatlan trikót és zöld cicanadrágot viselt. Széke támlájára vetve stóla csüngött alá. A hajában még hajcsavarók voltak. Valamiért ő volt az, aki Fumikóra pillantott, és szélesen elmosolyodott. A pár beszélgetése alatt többször odaszólt a pult közepe táján álló pincérnőnek, és rekedtesen fölnevetett.

Fumiko magyarázkodását hallva Hirai csak annyit mondott:

– Értem...

Valójában semmit sem értett... csak éppen ez volt a megfelelő válasz. A hajcsavarós nőt Jaeko Hirainak hívták. Törzsvendég volt a kávézóban. Abban az évben töltötte be a harmincat, és egy hostessbárt vezetett a környéken. Munka előtt mindig betért ide egy kávéra. A hajcsavarói most is fején voltak, ma azon-

ban egy sárga csőtopot, lángvörös miniszoknyát és élénklila cicanadrágot viselt. A bárskéken ülve keresztbe tett lábbal hallgatta Fumikót.

– Egy hete történt. Nem emlékszik?

Fumiko fölállt, és a pult túlsó felén álló pincérnőre nézett.

– Hmm... lehetséges – felelte az feszengve, de került a tekintetét. Kadzu Tokitának hívták. Itt pincérnősködött, közben azonban a képzőművészeti főiskolára járt. Csinos arcocskája volt, fehér arcszínnel és keskeny, mandulavágású szempárral, mégsem volt rajta semmi szembetűnő. Olyasfajta arca volt, amelyet behunytt szemmel képtelen felidézni az ember. Más szóval, Kadzu tökéletesen jelentéktelen volt. Akárha ott se lett volna. Nem mintha ez bántotta volna – azok közé tartozott, akik terhesnek érzik, ha emberek között vannak.

– És... mi van ezzel az úrral? – kérdezte Kadzu. – Hol van most?

Hirai a kezébe fogott csészével játszott, szemlátómást nem igazán érdekelte a beszélgetés.

– Amerikában – felelte mélyet sóhajtva Fumiko.

– Eszerint a pasija a munkát választotta maga helyett – mondta Hirai, és nem nézett Fumikóra.

Mint máskor, most is fején találta a szöget.

– Nem, nem igaz! – kerekedett el Fumiko szeme.

– De hát elment Amerikába, vagy sem? Ha igen, akkor sajna igaz – vágott vissza Hirai. Nehezen találta a hangot ezzel a nővel.

– Nem értette, mit magyaráztam az előbb? – támadt rá Fumiko.

– Mármint mit nem értettem belőle?

– A legszívesebben az arcába kiáltottam volna: „Ne menj el!”, de túl büszke vagyok ehhez.

– Nem sok nő ismerné be ezt! – dőlt hátra Hirai gúnyos nevetéssel. Közben elvesztette az egyensúlyát, és kis híján leesett a székről.

Fumiko azonban ügyet sem vetett a jókedvére.

– Maga sem érti? – fordult segítségért Kadzuhoz. A pincéernő úgy tett, mintha elgondolkozott volna.

– Alapjában véve azt mondja, nem akarta, hogy a pasi elmenjen Amerikába. Jól gondolom? – összegezte az elhangzottakat.

Ő is mindig a lényegre tapintott ugyanis.

– Nos, alapjában véve, azt hiszem, hogy... nem akartam. De...

– Magát aztán nehéz megérteni – jegyezte meg Hirai jóindulatúan, miután végighallgatta Fumiko akadozó magyarázkodását.

Fumiko helyében ő biztosan könnyekben tört volna ki. „Ne menj!” – kiáltotta volna a szerelmének. Természetesen krokodilkönnyek lettek volna. Elvégre is a könny a nő fegyvere, ez volt az életfilozófiája.

Fumiko megint Kadzuhoz fordult, aki továbbra is a pult túloldalán állt, középtájon. A szeme könnyektől csillogott.

– Bárhogy van is, arra kérem, vigyen vissza arra a napra... egy héttel ezelőttre! – kérlelte, semmit sem rejtegetve.

Először azonban Hirai reagált erre az eszelős kérésre.

– ...vissza az időben, azt mondja... – nézett Kadzura szemöldökét felvonva.

– Ó... – hebegte Kadzu idegesen. Mászt nem is mondott.

Évekkel ezelőtt a kávézóról valóban szárnyra kapott a városi legenda, miszerint vissza tudja röpíteni a múltba a vendégeit. Mivel Fumikót nem érdekelték az efféle dolgok, törölte is az egészet az emlékezetéből. Hogy egy hete ide esett be éppen, teljességgel a véletlen műve volt. Néhány nappal korábban azonban valami varietét nézett a tévében. A műsor házigazdája a bevezetőben mondott valamit a „városi legendákról”. Fumikónak ekkor jutott eszébe a kávézó. Villámcsapásként érte a felismerés, hogy igen, ez az a hely, amelyik visszaröpít az időben. Töredékes emlék volt, a kulcsmondatot azonban jól megjegyezte.

Ha visszatérek a múltba – gondolta –, talán rendbe tehetek mindent. Újra lefolytathatom azt a beszélgetést Goróval. Ez a lehetőség nem hagyta nyugodni, valósággal a rögeszméjévé vált, elvéve a józan eszt.

Másnap még a reggeliről is elfeledkezett munkába indulás előtt. De utána sem a teendőire figyelt. Csak ült a munkahelyén, és az időutazáson járt az esze. *Csak meg akarom próbálni* – gondolta. Igen, ezt akarta, mégpedig pillanatnyi késlekedés nélkül. Napközben hibát hibára halmozott. Annyira szembeötlő volt a szórakozottsága, hogy egyik kollégája rá is kérdezett, jól érzi-e magát. A nap végére szétszórtsága a tetőfokára hágott.

Fél óra alatt ért oda vonattal a kávézóba a munkahelyéről. Az állomásról már szinte futott. Kifulladásra lépett be a kávézóba, és állt Kadzu elé.

– Kérem, küldjön vissza a múltba! – rontott neki, még mielőtt Kadzu köszönthette volna.

Ugyanilyen izgatottan magyarázta el, mi indította minderre, most pedig feszengve nézett a két nőre.

Hirai kaján mosollyal méregette. Kadzu közönyös arcot vágott, és továbbra is került a tekintetét.

Ha az időutazás igaz volna, ez a hely tele lenne emberrel – gondolta Fumiko. De nem tartózkodott más a kávézóban a fehér ruhás nőn és az utazási magazint bújó pasason, no meg Hirain és Kadzun kívül... Vagyis ugyanazok voltak most is itt, mint egy hete.

– Vissza lehet menni, ugye? – kérdezte Fumiko idegesen.

Jobb azonnal a lényegre térni, gondolta. De most sem lett okosabb.

– Igen vagy nem? – fordult egyenesen Kadzuhoz, aki a pult túloldalán állt. Ő azonban, mint várható volt, nem nézett a szemébe.

– Hmm. Krrrh... – köszörülte a torkát.

Fumiko szeme mégis fölcsillant. Határozott nemet ugyanis nem hallott. Ettől izgalomba jött.

– Kérem, küldjön vissza!

Annyira elragadtatta magát, hogy egészen úgy tűnt, mintha át akarna ugrani a pult másik oldalára.

– Vissza akar menni, de aztán mihez kezd? – tudakolta Hirai hidegen, langyos kávéját kortyolgatva.

– Bocsánatot kérek – felelte Fumiko komoly képpel.

– Értem – vont vállat Hirai.

– Nagyon kérem! – Fumiko ezt már olyan hangosan mondta, hogy szavai visszhangot vertek a kávézóban.

Csak nemrég fordult meg a fejében, hogy hozzá-mehetne Goróhoz. Miután betöltötte a huszonnyolcat, Hakodatéban lakó szülei kitartóan kérdezték a terveiről: „Még nem gondolsz a férjhez menésre?... Nem találkozol szimpatikus emberekkel?” – ehhez hasonló kérdésekkel bombázták. Aztán miután huszonöt éves hűgának is bekötötték a fejét, a kérdések még gyakoribbak lettek. Újabban hetente kapott a témát firtató e-maileket otthonról. A húga mellett volt egy huszonhárom éves öccse is, aki elvette a lányt, akit teherbe ejtett. Így már csak Fumiko maradt szingli a családban.

Mégsem érezte szükségét, hogy elsiesse a házasságot. A húga esküvője után kissé változott azért a hozzáállása. Kezdte azt gondolni, nem is lenne akkora baj, ha Goróhoz menne feleségül.

Hirai cigarettát vett elő leopárdmintás táskájából.

– El kellene magyaráznod neki, mi a helyzet... nem gondolod? – fordult Kadzuzhoz érzelemmentes hangon, mialatt rágyújtott.

– Mintha annyira értenék hozzá – felelte a maga egykedvű hangján Kadzu, és átment a pult túloldalára Fumiko mellé. Szánakozva nézett rá, mint egy síró gyerekre.

– Nézze... hallgasson végig figyelmesen! Rendben? – mondta.

– Igen, hallgatom. – Fumiko minden idegszála megfeszült.

– Visszamehet az időben, ez igaz... visszamehet, csakhoggy...

– Csakhoggy?

– Bármit is próbál, a jelen nem fog ettől megváltozni.

A jelen nem változik meg! – Fumiko nem készült fel erre az eshetőségre... nehéz is volt belenyugodnia.

– Hogyhogy? – kérdezte gondolkodás nélkül.

Kadzu türelmesen tovább magyarázott.

– Még ha vissza is tér a múltba, és közli az... izé... barátjával, aki elment Amerikába, hogyan érez iránta...

– Még ha el is mondom neki, hogyan érzek iránta...

– A jelen nem fog ettől megváltozni.

– Micsoda?

Fumiko befogta a fülét. Nem akarta ezt hallani. Kadzu azonban csak mondta tovább a magáét, pontosan azt, amit Fumiko a háta közepére sem kívánt.

– Mindez nem változtat a tényen, hogy a pasi elment Amerikába.

Fumiko egész testében reszketni kezdett.

Kadzu azonban nem kegyelmezett neki.

– Hiába tér vissza a múltba, tárja fel a barátja előtt az érzéseit; hiába kérleli, hogy ne menjen el, mindez nem lesz kihatással a jelenre...

– Akkor nem is érdemes végigcsinálni, nem gondolja? – kérdezte hevesen Fumiko.

– Csak nyugalom! Ne lőjük le a hírvivőt – lépett közbe Hirai, aki beleszívott a cigarettájába, és nem igazán lepődött meg Fumiko feldúltságán.

– Miért van ez így? – Fumiko tekintete szinte Kadzuéba fúródott, ahogy válaszáért esdekelt.

– Miért, miért... megmondom én magának, miért – felelte ő. – Azért, mert ez a szabály...

Az időutazásról szóló filmekben és regényekben általában azt mondják, hogy *az időutazó semmiképpen ne szóljon bele a dolgok alakulásába, mert ezzel megváltoztatja a jelent*. Fumiko ezt jól tudta. Például, ha az, aki visszatér a múltba, megakadályozza a szülei megismerkedését vagy összeházasodását, önnön létét törli ki a jelenből.

Ő is hitt hát benne, hogy *a múlt módosítása kihat a jelenre*. Ezért is akart visszamenni, hogy mindent újrakezdjen... sajnos azonban erre láthatóan nem volt semmi remény.

Mindamellett kielégítő magyarázatot követelt erre a hihetetlen törvényszerűségre. Kadzu azonban csupán annyival szolgált, hogy *ez a szabály*, és kész. Lehet, hogy Kadzu csak szórakozik vele? Esetleg olyan bonyolult a magyarázat, hogy nem vállalkozik rá? Vagy... egyszerűen csak ez a szabály. Talán ő sem érti, mi húzódik meg a háttérben.

Közönyös arckifejezése is erről árulkodott.

Hirai mintha még élvezte is volna, hogy Fumiko savanyú képet vág.

– Nincs szerencséje – mondta, és kéjesen kifújta a cigarettafüstöt.

Már korábban kigondolta ezt a mondatot, és csak az alkalomra várt, hogy Fumiko fejéhez vág hassa.

– De hát... miért? – Fumiko úgy érezte, hogy minden ereje elhagyja. Ahogy visszaroskadt a székére, eszébe jutott valami. Egyszer olvasott egy cikket a kávézóról egy magazinban, aminek ez volt a címe:

„Mi igaz az »időutazó kávézó« városi legendájából?”
A cikk lényege nagyjából ez volt:

A kávézó neve Funiculi Funicula. Valamikor hosszú sorokban álltak előtte azok, akik utazni szerettek volna az időben. Ennek ellenére egyetlen szerencsés embert sem tudtak találni, akinek ez sikerült. Ez pedig azért van, mert fölöttébb bosszantó szabályok kötik meg a leendő időutazókat. Az első ilyen szabály szerint *csupán azokkal lehet találkozni a múltban, akik már jártak a kávézóban*. Ez a legtöbb vállalkozónak kedvét szegte. Egy másik szabály szerint *bármit tesz is valaki a múltban, az nem változtathatja meg a jelent*. Megkérdezték a kávézó alkalmazottait, miért van ez a szabály, de ők sem tudták.

Mivel a cikkíró nem talált egyetlen időutazót sem, ezért azt a kérdést is nyitva hagyta, hogy lehetséges-e egyáltalán visszamenni az időben. Ám ha ez még így is lett volna, a szigorú szabályok miatt értelmetlenné vált az időutazás.

A cikk azzal zárult, hogy érdekes városi legendáról van szó, noha keletkezésére nincs magyarázat. Annyit még hozzátett a végén a szerző, hogy további szabályok is léteznek, ezeknek a mibenléte azonban ismeretlen.

Fumiko kezdett magához térni. Hirai leült vele szemben az asztal mellé, amelyre Fumiko rároskadt, és nagy vígan a többi szabályt magyarázta. Fumiko, fejét és vállát továbbra is az asztallapra ejtve, a cukortartóval szemezett. *Vajon miért nem használ a kávézó inkább kockacukrot?* Ezen töprengett, de közben Hirait is hallgatta.

– Vannak más szabályok is. Egyetlen szék van csak, amelyre ülve visszamehet az időben. Érti, ugye? Ráadásul, amíg a múltban időzik, nem kelhet fel a székről. Mi van még? – fordult oda Kadzuzhoz Hirai, aki az ötödik ujjánál tartott.

– A múltban töltött idő is behatárolt – mondta Kadzu, közben azonban nem vette le a szemét a pohárról, amelyet épp törölgetett. Úgy morogta mindent a foga között, mintha csak magában beszélne.

– Behatárolt? – kérdezte Fumiko, és ösztönösen felemelte fejét erre a hírre. Kadzu arcán halvány mosoly jelent meg, és bólintott.

Hirai megbökte az asztalt.

– Őszintén szólva, ezeket a szabályokat hallva aligha hiszem, hogy valaki is vissza akarna térni a múltba. – Láthatóan mulattatta ez a helyzet. Fumikót is élvezettel figyelte. – Rég akadt vendég, aki magához hasonlóan mindenáron időutazásra vállalkozott volna.

– Hirai! – szólt rá Kadzu szigorúan.

– Az élet nem habostorta. Miért nem adja föl inkább? – tört ki, készen arra, hogy folytassa a tirádáját.

– Hirai! – ismételte meg a felszólítást Kadzu, ezúttal nyomatékosabban.

– Nem, hagyj. Szerintem jobb, ha mindent előre tud a kedves vendég. Nem igaz? Hahaha! – hahotázott harsányan Hirai.

Túl sok volt ez Fumikónak, aki elgyöngülve visszahanyatlott az asztalra.

Ekkor valaki megszólalt a helyiség átellenes végéből.

– Kérem, újratöltené a kávémat? – Ezt az a férfi mondta, aki a legközelebb ült a bejárathoz, előtte az asztalon szétteregtett utazási magazinnal.

– Persze, mindjárt – szólt vissza Kadzu.

Giling-galang

– Helló! – Kadzu hangja végigvisszhangzott a kávézón.

Egy nő lépett be egyedül a helyiségbe. Halványkék egyberuhája fölé bézs kardigánt húzott. Karmazsin-vörös tornacipőt viselt, és egy fehér vászontáskát cipelt. A bőre tejfehéren világított, a szeme pedig kerek volt, és csillogó, mint egy kisgyereké.

– Szia, Kadzu.

– Szervusz, nővérkém!

Kadzu *nővérkémnek* szólította, valójában azonban az unokafivére felesége volt, Kei Tokita.

– Ahogy elnézem, a cseresznyevirágzásnak vége – mosolygott rá Kei, aki a jelek szerint a legkevésbé sem sajnálta ezt.

– Igen, a fák jócskán megkopaszodtak – maradt meg az illemtudó hangnemenél Kadzu. Udvariasan beszélt most is, mégis másként, mint Fumikóval, ezúttal lágyabban, kedveskedőbben.

– Jó estét – kelt föl Fumiko asztalától Hirai, hogy ő is odamenjen a pulthoz. A jelek szerint nem mulattatta tovább Fumiko balszerencséje.

– Honnan jössz? – kérdezte Hirai a jövevényt.

– A kórházból.

– Miért mentél oda? Rutinellenőrzésre?

- Igen.
- Ma egész jó színben vagy.
- Igen. Jól is érzem magam.

Kei oldalt sandított Fumikóra, aki továbbra is elfeküdt az asztalon. Hirai alig észrevehetően biccentett, mire Kei eltűnt a pult mögötti helyiségben.

Giling-galang

Röviddel azután, hogy Kei hátrament, nagydarab férfi feje jelent meg az ajtónyílásban. Lehajtotta a fejét, nehogy beverje a keresztgerendába. A séfek egyenruhája fölé – fehér ing, fekete nadrág – könnyű zakót húzott. Jobb kezében jókora kulcscsomót csörgetett. Nagare Tokita volt, a tulajdonos.

- Jó estét – köszöntötte Kadzu.

Nagare odabiccentett válaszul, majd a bejáráthoz legközelebbi vendéget vette szemügyre keskeny, mandulavágású szemével.

Kadzu eltűnt a konyhában, hogy teletöltse a kiürült kávéscsészét, amelyet Hirai némán az orra elé tartott, miközben egyik kezével a pultra könyökölve Nagarét méregette.

Nagare megállt a magazinjába merült vendég előtt.

- Fuszagi – mondta nyájasan.

Az egy futó pillanatig mintha meg sem hallotta volna, vagy nem fogta volna föl, hogy a nevéen szólítják, aztán lassan fölnézett Nagaréra.

- Helló – bólintott udvariasan Nagare.

– Á, helló – motyogta Fuszagi bamba arckifejezéssel, és nyomban visszatért a magazinjához. Nagare csak állt ott tovább, és lenézett rá.

– Kadzu – szólt ki a konyhába.

– Mi az? – dugta ki ő a fejét.

– Kérlek, hívd föl nekem Kohtakét!

A kérés összezavarta Kadzut.

– Igen, mert be szokott ide nézni – mondta Nagare, és szembefordult Fuszagival.

Kadzu ezt már értette.

– Á... igen – morogta.

Miután újratöltötte Hirai csészéjét, eltűnt hátul, hogy elintézzze a telefont.

Nagare egy pillantást vetett az asztalon elterülő Fumikóra, majd a pult mögé ment, és levett egy poharat a polcról. Előhúzott egy narancsleves dobozt a pult alatti hűtőből, hanyag mozdulattal a pohárba öntötte, és kiitta.

Ezután eltűnt a konyhában, hogy elmossa a poharat. A következő pillanatban ujjak dobogása hallatszott a pult felületén.

Nagare kérdően dugta ki fejét a konyhából.

Hirai magához intette a mutatóujjával. Nagare csöpögő kézzel, némán indult felé. Hirai áthajolt a pult fölé.

– Hogy ment? – súgta oda Nagarénak, aki konyhai papírtörülőt keresgélt.

– Hmm... – krárogta kitérően. Lehetett ez válasz az iménti kérdésre, de bosszús dörmögés is, amiért nem találja a papírtörülőt. Hirai még inkább lehaláltotta a hangját.

– Mi lett a vizsgálat eredménye?

Nagare továbbra sem felelt, csak megvakarta az orra tövét.

– Rossz lett? – tért a tárgyra Hirai. Nagare arc-kifejezése azonban nem változott.

Hirai halkán fölsóhajtott.

– Értem... – mondta, és a hátsó helyiség felé pillantott, ahol most Kei tartózkodott.

Kei gyöngé szívvvel született. Egész életében a kórházakat járta. Mivel azonban barátságos, gondtalan természettel áldotta meg az ég, mindig mosoly ült az arcán, akármilyen rosszul érezte is magát. Hirai mindent tudott erről. Ezért is faggatta Nagarét.

A tulajdonos végre megtalálta a papírtörlőt, és megtörölte a kezét.

– És te hogy vagy, Hirai? Veled minden rendben? – váltott témát a férfi.

Hirai nem tudta biztosan, miről kérdezi.

– Mire gondolsz? – kérdezte elkerekedett szemmel.

– A húgod sokszor keresett, nemdebár?

– Á! Úgy sejtem, igen – felelte Hirai bizonytalanul, és minden ok nélkül körülnézett a kávézóban.

– A szüleidnek van egy fogadójuk, jól mondom?

– Igen, van.

Nagare nem sokat tudott erről, annyi azonban a fülébe jutott, hogy a fogadót Hirai húga vezeti, amióta Hirai lelépett otthonról.

– Nehéz lehet egyedül a húgodnak.

– Nem, remekül megállja a helyét. Kemény csaj.

– Akkor is...

– Túl régen jöttem el. Már nem mehetek vissza – csattant föl Hirai.

Nagy pénztárcát vett elő leopárdmintás táskájából, ami akkora volt, hogy inkább tűnt szótárnak. Beletúrt az aprók rekeszébe, ami csörömpölő hangot hallatott.

– Miért ne mehetnél?

– Ha hazamennék, akkor sem vennék sok hasznom – Hirai félrebillentette a fejét, és bambán elmosolyodott.

– De... – Nagarének láthatóan lett volna még erről mondandója.

– Akárhogy is van, kösz a kávé. Most mennem kell – vágta el a beszélgetés fonálát Hirai. A pultra tette a kávé árát, felkelt, és úgy sietett el, mint aki a folytatás elől menekül.

Giling-galang

Mialatt Hirai aprópénzét szedte össze, Nagare futólag az asztalon elfekvő Fumikóra pillantott. Láthatóan nem érdekelte igazán, ki ez a nő. Lapátkezébe fogta a pénzerméket, és játékosan rázogatta őket.

– Hé, tesó... – jelent meg Kadzu arca, aki kiszólt a konyhából. A testvérének nevezte Nagarét, holott az unokafivére volt.

– Mi az?

– A nővérkém téged hív.

Nagare körülnézett a kávézóban.

– Rendben van, jövök – mondta, és Kadzu kezébe ejtette az aprópénzt.

– Kohtake azt mondja, mindjárt itt lesz – közölte Kadzu.

Nagare rábiccentett a hírre.

– Vigyázz a kávézóra, légszi! – kérte, és eltűnt hátul.

– Rendben – felelte Kadzu.

Mindössze három vendégük volt: a regényt olvasó nő, az asztalon elterülő Fumiko és Fuszagi, aki változatlanul a magazinjából jegyzetelt. Miután Kadzu a pénztárgépbe tette az aprót, eltakarította Hirai kávécsészéjét. Megkondult a három falióra egyike, és ötöt ütött mély, zengő kongatással.

– Kávét kérnék – szólt oda Fuszagi a pult mögött álló Kadzunak, miközben fölemelte a csészéjét. Noha már kért újabb kávét, még nem szolgálták ki.

– Ó... máris! – eszmélt rá Kadzu a hibára, és visszasietett a konyhába. Kávéval töltött üvegkancsóval jelent meg újra.

– Úgy is jó lenne – motyogta Fumiko, még mindig az asztalra borulva.

Miközben kávét töltött Fuszaginak, Kadzu oda-sandított rá a szeme sarkából.

– Ebbe is belemegyek – ült föl hirtelen Fumiko. – Nem baj, ha semmi nem változik meg. – Fürgén felkelt a székéről, és kissé túlságosan tolakodón Kadzu elé állt. Kadzu szelíden letette Fuszagi elé

a csészéjét, de közben összeráncolta a szemöldökét. Hátrált néhány lépést.

– Rendben... öhmm! – hebegte.

Fumiko még közelebb nyomult.

– Vigyen akkor vissza... egy héttel ezelőttre!

Kételyei a jelek szerint mostanra teljesen eloszlottak. Beszédében nyoma sem volt a bizonytalanságnak. Ha valami egyáltalán érezhető volt rajta, hát az izgatottság, amiért visszatérhet a múltba. Még az orrcimpája is kitágult lelkesedésében.

– Izé... de...

Kadzu ügyesen eloldalazott a követelőző vendég mellett, és a pult mögött keresett menedéket.

– Van még egy fontos szabály... – kezdett bele.

Fumiko ezekre a szavakra felvonta a szemöldökét.

– Huh... további szabályok is vannak? – fakadt ki.

Csak azokkal találkozhatsz, akik már jártak a kávézóban. A jelen nem változik meg. Egyetlen szék visz csak vissza az időben, te pedig nem állhatsz fel róla. És korlátozott idő áll rendelkezésedre. – Az ujján számolta össze az eddig megismert szabályokat. Közben egyre jobban dühbe gurult.

– Ez a legrázósabb.

Fumikót már az eddigi szabályok is kiakasztották. Félő volt, hogy egy újabb, ezeknél is problémásabb hallatán megszakad a szíve. Ennek ellenére az ajkába harapott.

– Ha ez a helyzet, hát legyen... Hadd halljam akkor – mondta összefonva karját a mellkasán. Elszánt-sága jeléül még oda is biccentett Kadzunak.

Kadzu felsóhajtott, mintha csak azt mondaná, „akkor vágjunk bele”. Ezzel eltűnt a konyhában, hogy a helyére tegye a kezében tartott üvegkancsót.

Ahogy ott állt egyedül, Fumiko mélyeket lélegzett, hogy visszanyerje lelki egyensúlyát. Eredetileg arra számított, hogy a múltba visszatérve ráveheti Gorót, ne menjen el Amerikába. Ha minden jól megy, ezek után talán nem is szakítanak. Egyszóval eredeti szándéka a jelen megváltoztatása volt.

Mivel azonban a jelent nem lehetett megváltoztatni, Goro távozása Amerikába és ennek következtében a szakítás sem volt megmásítható. Fumiko ennek ellenére szenvedélyesen vágott vissza a múltba... semmi egyébért, csak egy újabb találkozás reményében, és hogy megtapasztalja ezt a csodálatos jelenséget.

Nem tudta, jót vagy rosszat hoz-e mindez. *Jó még kiszülhet belőle, rossz pedig semmiképpen sem* – biztatta magát. Épp befejezte a mély lélegzetvételeket, amikor visszatért Kadzu. Fumiko arcvonásai megfeszültek, mint az ítéletére váró vádlotté. Kadzu a pult mögé állt.

– Kizárólag a kávéház egy bizonyos székén lehet csak visszamenni az időben – közölte.

– Melyiken? – tudakolta nyomban Fumiko. – Hova üljek? – És olyan hevesen forgatta körbe a fejét, hogy majd kitekeredett a nyaka.

Kadzu, nem törődve az izgalmával, a fehér ruhás nő felé fordult.

Tekintetét követve már Fumiko is a nőt bámulta.

– Arra a székre – felelte Kadzu csöndesen.

– Arra? Amelyiken az a nő ül? – súgta oda Fumiko Kadzúnak a pult túloldalára, de közben nem vette le szemét a fehér ruhás nőről.

– Igen – mondta egyszerűen Kadzu.

Még szinte el sem hangzott ez a rövid válasz, Fumiko már a fehér ruhás nő felé tartott.

Ágrólszakadt teremtésnek látszott. Fehér, csaknem áttetsző bőre éles kontrasztot alkotott hosszú, fekete hajával. Rövid ujjú ruhát viselt, és ugyan már tavasz volt, határozottan hideg volt még ehhez a fajta csupaszsághoz. Ennek ellenére a jelek szerint kabátot sem hozott magával. Fumikónak az volt az érzése, hogy valami nem stimmel körülötte. De most nem volt ideje ilyesmivel foglalkozni.

Megszólította a nőt.

– Izé... bocsánat... megkérhetném, hogy cseréljünk helyet? – kérdezte, erőt véve ingerültségén. Úgy gondolta, elég udvarias volt, de a fehér ruhás nő mégsem felelt. Éppenséggel mintha meg se hallotta volna. Fumikót ez fölprrikázta kissé. Ritkán ugyan, de megesik, hogy valaki annyira elmerül egy könyvben, hogy megfeledkezik a környezetéről. Most is ez lehet a helyzet, morfondírozott magában.

Újra próbálkozott.

– Helló... Hall engem?

– ...

Hallgatás volt a válasz.

– Csak az idejét vesztegeti.

A hang váratlanul érte Fumikót, a háta mögül érkezett. Kadzu szólta hozzá. Belekerült egy kis időbe,

mire felfogta e szavak értelmét: „Csak az idejét vesztegeti.”

Mindössze arra kértem, hogy adja át a helyét. Miért volna ez kidobott idő? Hiszen udvariasan szóltam hozzá! Várjunk csak... nincs itt egy újabb szabály? Nem ezt kellene előbb tisztáznom? Ez esetben azonban a pincérnő valami hasznosabbat is mondhatna, mint hogy az időmet vesztegetem.

Ehhez hasonló gondolatok suhantak át az elméjén. Végül hangosan is megkérdezte:

– Miért? – pillantott Kadzura gyermeki ártatlansággal.

A pincérnő egyenesen a szeme közé nézett.

– Azért... mert ez a nő... egy kísértet – felelte szigorúan. Amit mondott, halálosan komolynak látszott, nem hazugságnak.

Fumiko agyában egymást kergették a gondolatok.

Kísértet? Egy valódi, sóhajtozó, visítózó kísértet? Az a fajta, amelyik fűzfák alatt jelenik meg nyaranta? A pincérlány úgy beszélt erről, mint egy tökéletesen normális jelenségről. Nem lehet, hogy félrehallottam, mit mond? Melyik szónak ugyanaz a hangzása, mint a „kísértet”?

Fumiko feje tele volt ezekkel a zavaros, kusza gondolatokkal. A kérdés azonban, amit feltett, ismét a lényegről szólt.

– Kísértet?

– Igen.

– Viccel velem?

– Nem, ez az igazság, a nő egy kísértet.

Fumiko csak állt ott hüledezve. Örült, hogy nem bonyolódott meddő vitába a kísértetek létezéséről. Annyiban hagyta a dolgot. Azt viszont mégsem fogadta el, hogy a fehér ruhás nő is kísértet. Nagyon is valóságosnak látszott.

– Nézze, tisztán...

– Látja? – fejezte be helyette Kadzu a mondatot. Fumiko teljesen összezavarodott.

– De hát...

Kinyújtotta kezét a nő válla felé. Már majdnem megérintette, amikor Kadzu megerősítette:

– Meg is érintheti.

Újfent készen állt hát a válasszal. Fumiko megfogta a nő vállát. Minden kétséget kizáróan valóságos váll volt, még a puha bőrt bedő ruha anyagát is érezte. Nem, sehogyan sem hihette, hogy a fehér ruhás nő kísértet.

Szelíden elvette róla a kezét, majd könnyedén megint a nő vállára fektette, és Kadzu felé fordult. *Látja, meg tudom érinteni. Örültség kísértetnek nevezni ezt a nőt!* – ezt fejezte ki a mozdulata.

Kadzunak azonban arcizma sem rándult.

– Márpedig igenis kísértet!

– Tényleg? Kísértet?

Fumiko tolakodón a nő arcába bámult.

– Igen – felelte Kadzu ellentmondást nem tűrően.

– Képtelenség! Nem hiszem el!

Nem volt hajlandó elfogadni a feltevést, hogy az orra előtt ülő nő kísértet. Más lett volna, ha látni látja, de nem tudja megérinteni. Csakhogy nem ez volt a helyzet. Igenis megérintette a nőt, akinek

teljesen emberi lába volt. A könyv címéről ugyan soha nem hallott, ennek ellenére olyannak látszott, mint bármely más, boltban kapható könyv. Mindez Fumikót különös elmélkedésre indította.

Nem lehet visszamenni a múltba. Ez a kávézó nem tud visszavinni oda. Mindez csupán mesterkedés, hogy minél több vendéget csábítsanak ide. Ott van mindjárt az a számtalan bosszantó szabály. Ez az első akadály, amelyet a vállalkozó szellemű vendégek elé állítanak. Ha ezek után sem adják fel, a kísértet emlegetése a második számú akadály. A fehér ruhás nő csupán elijesztésre szolgál. Ezek itt játszanak velünk.

Fumiko egyre jobban belelovalta magát a gyanakvásba.

Ha minden szemenszedett hazugság, hát lelkük rajta, viszont akkor sem hagyom magam bolonddá tenni.

Udvariasan a fehér ruhás nőhöz fordult.

– Nézze, csupán rövid időről van szó, de nem volna kedves átengedni nekem a helyét?

A nőnek azonban mondhatta. Olvasott tovább, mintha meg se hallotta volna.

Fumikónak fölforrt a vére attól, hogy ennyire semmibe veszik, és váratlanul megragadta a nő felkarját.

– Hagyja abba! Ezt nem szabad! – kiáltott rá Kadzu.

– Nézzen rám! Hagyja ezt abba! Ne nézzen levegőnek!

Fumiko megpróbálta erőszakkal lerángatni a nőt a székéről. Aztán megtörtént.

– ?!

A fehér ruhás nő szeme hatalmasra tágult, és öldöklő pillantást vetett Fumikóra.

Ő hirtelen százszorta súlyosabbnak érezte magát, mintha több tucat paplan zuhanna rá egymás után. A világítás félhomályossá vált a kávézóban, mintha csupán gyertyák égnének, és nem e világi, kísérteties jajongás töltötte be a helyiséget.

Fumiko teljesen megbénult ijedtében. Térdre rogyott, és arcra borult.

– Mi ez? Mi történik?

Sejtelve sem volt róla. Kadzu fensőbbesen csak ennyit vetett oda amolyan „megmondtam előre” stílusban:

– Megátkozta magát.

Fumiko először fel sem fogta az *átok* szó értelmét.

– Hogyan? – nyögte. Arcra a padlóra borulva szemlátomást teljesen letaglózta a láthatatlan erő, amely a hatalmába kerítette.

– Mi ez? Mi folyik itt?

– Megátkozta... Maga nem hallgatott rám, erőszakoskodott velem, ő pedig megátkozta magát – mondta Kadzu, és ismét eltűnt a konyhában, ott hagyva a padlón Fumikót.

Fumiko nem láthatta Kadzut, távozó léptei neszét azonban jól hallotta. Rettegés töltötte el, mintha csak jeges vizet zúdítottak volna rá.

– Viccel velem? Nézzen rám! Mit tehetek? – nyögdécselte.

Nem kapott választ. Összekoccant a foga.

A fehér ruhás nő továbbra is villámló szemmel méregette; mintha teljesen kicserélték volna, és nem az előbbi, csöndben olvasgató vendég lenne.

– Segítség!... Kérem, segítsenek! – kiáltott ki a konyhába Fumiko.

Kadzu, aki talán meghallotta a kiáltását, visszatért. Rideg, elutasító volt a tekintete. Fumiko nem látta, hogy kávéval teli üvegkancsót tart a kezében. Hallotta a közeledő lépteket, de fogalma sem volt, mi zajlik körülötte. Előbb a szabályok, aztán a kísértet, most meg ez az átok – rémséges volt ez az egész.

Kadzu sem adta tanújelét, hogy akar-e segíteni, vagy sem. Fumiko már azon volt, hogy torkaszakadtából kiabál segítségért.

Ebben a pillanatban azonban...

– Tölthetek még egy kis kávé?

Kadzu kérdezte ezt a nőtől, mintha mi sem történt volna.

Fumiko fuldoklott dühében. Nem elég, hogy Kadzu nem segít rajta rettenetes helyzetében, de a te-tejében kávéval kínálja a fehér ruhás nőt. A dolog teljesen elképesztette.

Jó, a csaj figyelmeztetett, hogy ez a nő egy kísértet. Rosszul tettem, hogy nem hallgattam rá. A szellem karját sem kellett volna ráncigálnom, hogy lerángassam a székéről. Viszont hiába kiáltozom segítségért, a pincérnő fütyül rám, most pedig, mintha mi sem történt volna, kávéval kínálja a fehér ruhást! – gondolta. Hangosan azonban csak annyit mondott:

– Mi ez, rossz vicc?

Ekkor azonban éteri, nem e világi hang felelt Kadzunak:

– Igen, kérek szépen.

A fehér ruhás nő válaszolt. Fumiko váratlanul azt érezte, hogy az iménti mázsás súly nem nehezedik rá többé.

– Aahh!

Megszűnt az átok. Fumiko immáron szabadon lélegzett. Feltérdelt, és mérgesen méregette Kadzut.

A pincérlány viszonzta a pillantását, amellyel mintha azt kérdezte volna: „Mondani akar valamit?”. A fehér ruhás nő belekortyolt a frissen kiöntött kávéba, és folytatta az olvasást.

Kadzu továbbra is úgy tett, mintha mindez tökéletesen természetes lenne. Visszatért a konyhába, hogy visszavigye a kancsót. Fumiko újból kinyújtotta a kezét, hogy megérintse a rémséges nő vállát. Hús-vér test volt. *Ez a nő él!* – gondolta.

Továbbra sem értett semmit, hiszen annyi furcsaság történt itt vele. Ha akarta volna, sem tagadhatta, hogy láthatatlan erő taszította a földre. Esze és szíve ugyan értetlenül állt a történetek előtt, az ösztönei azonban pontosabban jeleztek. Mindez elég volt ahhoz, hogy táncot járjanak az idegei.

Felállt, és szédelegve a pult felé indult. Mire odabotorkált, Kadzu visszajött a konyhából.

– Tényleg szellem ez a nő? – kérdezte Fumiko a pincérlánytól, továbbra is összezavarodva.

– Igen – felelte Kadzu szűkszavúan, és nekilátott, hogy megtöltse a cukortartót. Fumikót sokkolta, amit átélt, hiszen először történt meg vele. Kadzu azonban nemegyszer látta. A hétköznapi része volt, mint a cukortartó megtöltése.

Eszerint megtörtént, amit képtelenségnek hittem! – morfondírozott tovább Fumiko. *Ha a kísértet és az átok valóságos, akkor az lehet az időutazás is!*

Az átok teljesen megváltoztatta véleményét az utóbbiról; most már szilárdan hitt benne. Volt azonban itt egy bökkenő.

Az itt a kikötés, hogy a kísértet helyére kell ülnöm, ő azonban rám sem hederít – gondolta. – *Erőszakkal sem rángathatom el, mert akkor megátkoz. Mit tehetek ezek után?*

– Várnia kell – szólalt meg Kadzu, mintha olvasott volna a gondolataiban.

– Hogyhogy?

– Naponta egyszer, egyetlenségyszer a nő kimegy a mosdóba.

– Egy kísértetnek szüksége van erre?

– Amíg kimegy, a helyére ülhet.

Fumiko Kadzura meredt, ő pedig, szavai megerősítéseképpen, bólintott. Láthatóan ez volt a megoldás. Fumiko kérdéséről Kadzu nem tudta eldönteni, őszinte kíváncsiság rejlik-e mögötte vagy poénkodás. Közönyt mímelt hát.

Fumiko fölsóhajtott. Egy pillanattal ezelőtt a szalmaszálba is belekapaszkodott volna. Most a kezében volt egy ilyen szalmaszál, és nem akarta elengedni. Egyszer olvasott valakiről, aki a maroknyi szeren-

cséjét kihasználva milliomossá küzdötte föl magát. Ő sem hagyhatja futni, amit elé vetett a sors.

– Jó, akkor várni fogok! Kivárom!

– Rendben. Tudnia kell azonban, hogy a nő nem tesz különbséget nappal és éjszaka között.

– Nem baj, majd várok.

Fumiko semmi szín alatt nem volt hajlandó elengedni a maga szalmaszálát.

– Mikor zárnak?

– Este nyolckor van záróra. De ha a várakozás mellett dönt, maradhat, amíg akar.

– Nagyon köszönöm!

Fumiko a középső asztal mellé telepedett, szemközt a fehér ruhás nővel. Karját összefonta a mellkasán, és szuszogva szedte a levegőt.

– Igenis, megszerzem azt a széket! – nézett mérgesen a fehér ruhás nőre, aki zavartalanul olvasott tovább.

Kadzu halkán fölsóhajtott.

Giling-galang

– Helló, üdv nálunk! – mondta el Kadzu szokásos köszöntését. Egy nő állt az ajtóban. Kicsivel többnek látszott negyvennél.

– Kohtake!

A Kohtakénak nevezett nő tengerészkek kardi-gánt húzott nővéregyenruhája fölé. Egyszerű válltáska volt nála. Kissé lihegett, mintha futott volna, még a kezét is a mellkasára szorította, mint aki kifulladt.

– Kösz, hogy hívtál – mondta. Gyorsan, hadarva beszélt.

Kadzu mosolyogva megbiccentette a fejét, és el-tűnt a konyhában. Kohtake két-három lépést tett a bejárathoz legközelebb eső asztal felé, és megállt a Fuszagi nevezetű férfi mellett. Ő azonban úgy tett, mintha észre sem venné.

– Fuszagi – mondta Kohtake gyöngéden, ahogyan gyerekekkel szokás beszélni.

Fuszagi először a füle botját sem mozdította, mint aki meg sem hallotta, hogy hozzá szólnak. Mivel azonban mégiscsak érzékelte, hogy valaki a látóterébe került, üres tekintettel odafordult.

– Kohtake – motyogta, miután ráismert. Fura kifejezés ült az arcán.

– Igen, én vagyok az – felelte Kohtake tisztán csengő hangon.

– Mit keresel itt?

– Van egy kis pihenőidőm. Gondoltam, beugrom egy csésze kávéra.

– Á... értem – felelte Fuszagi, és ismét a magazinjába merült. Kohtake, mintha ez lenne a legtermészetesebb, leült vele szemben, miközben tovább nézte. Fuszagit ez nem érdekelte, és tovább lapozgatózott az újságban.

– Úgy hallom, mostanában gyakran jársz ide – jegyezte meg Kohtake, és közben úgy vizsgálgatta a kávézó minden szegletét, mint aki először jár itt.

– Aha – mondta Fuszagi egyszerűen.

– Eszerint megszeretted ezt a helyet?

– Ó... nem különösebben... – A tagadó válasz éppenséggel arról árulkodott, hogy Fuszagi tényleg szeret itt lenni. Ajkán halvány mosoly jelent meg. – Várakozom – suttopta Kohtakénak.

– Mire? – kérdezte ő.

Fuszagi arrafelé nézett, ahol a fehér ruhás nő ült.

– Várom, hogy otthagyja a helyét – húzta kislíus mosolyra a száját.

Fumiko nem hallgatózott, de a kicsiny helyiségben mindent lehetett hallani.

– Micsoda? – kiáltott föl meglepetten, miután meghallotta, hogy Fuszagi ugyanúgy lesi, mikor megy ki a mosdóba a nő, mert szintén a múltba készül.

Kiáltására Kohtake a hang irányába fordult, Fuszagi azonban mintha meg sem hallotta volna.

– Tényleg? – kérdezte Kohtake.

– Aha. – Fuszagi mindössze ennyit válaszolt, és belekortyolt a kávéjába.

Istenem, másra sem volt szükségem, mint egy vetélytársra! – dohogott magában Fumiko.

Nyomban rájött, hogy ha mindketten a múltba vivő székre pályáznak, akkor ő hátrányban van. Amikor belépett a kávézóba, Fuszagi már itt volt. Övé tehát az elsőbbség. Fumiko udvariatlanságnak érezte volna, hogy elé tolakodjon. Mivel azonban a nő naponta csak egyszer ment ki a mosdóba, egy embernek volt esélye aznap.

Ő azonban haladéktalanul vissza akart menni az időben. Képtelen volt elviselni a gondolatot, hogy még egy napot várnia kell.

A váratlan fordulat láttán képtelen volt elrejtteni az izgalmát. Oldalt hajolt, hogy meggyőződjön róla, Fuszagi valóban a múltba készül-e.

– Ma próbált odaülni? – kérdezte.

– Nem ma.

– Ezek szerint nem tudott odaülni?

– Aha... vagyis nem.

Ez a beszélgetés semmire nem vezetett. Nem osztotta el legsötétebb félelmeit.

Nem volt kérdés, hogy Fuszagi is arra vár, hogy a fehér ruhás nő kimenjen a mosdóba. Nagy pofon volt számára ez a felismerés. Csalódott képet vágott, és újra az asztalra borult. Az elkeserítő beszélgetés tovább folytatódott.

– Valamit rendbe akar tán hozni?

– Na... igen – motyogta Fuszagi akadozva. – ...Ez az én titkom – tette hozzá kis hallgatás után, és öntelten, gyerekesen elvigyorodott.

– A maga titka?

– Aha.

Noha Fuszagi titkot emlegetett, Kohtake elmosolyodott, mintha valami kellemeset hallott volna, aztán átsandított a fehér ruhás nőre.

– Nagyon úgy fest, hogy ma nem megy sehová. Nem igaz?

Fumiko nem számított erre a kijelentésre.

– Micsoda?

Ösztönösen cselekedett, amikor fölemelte fejét az asztról, éspedig olyan hirtelen, hogy mozdulata szinte hallható zajjal járt. *Lehetséges, hogy ez a nő fel sem áll a székéről? Kadzu szerint naponta kimegy*

a mosdóba... Mivel azonban az az idegen nő azt mondta, úgy néz ki, ma már nem megy sehová, lehetséges, hogy már volt... Nem, nagyon remélem, hogy nem erről van szó!

Magában ezért fohászzkodott. Remegve várta hát, mit mond erre Fuszagi.

– Talán tényleg így van – ismerte el készségesen.

Ez nem lehet igaz! – Fumiko szája elnyílt, mintha sikítani akarna, de elnémította a döbbenet. *Miért nem megy ki a vécére a fehér ruhás nő? Mit tudhat Kohtake?* – kétségbeesetten vágyott e kérdések tisztázására.

Ugyanakkor azt is érezte, hogy nem törheti meg a hely varázsát. Mindig is azt vallotta, fontos, hogy felmérjük az adott helyzetet. Kohtake testbeszéde mindenestől azt üzent: „Maradj ki ebből!”. Hogy pontosan miből, az nem volt világos. Tény és való, sajátos hely volt ez, ahol, úgy látszik, nem látták szívesen az idegeneket. Fumiko megértette, hogy jobb, ha nem szólal meg. Ámde váratlanul...

– Szóval... mi lenne, ha elmennénk? – mondta Kohtake szelíd rábeszéléssel.

– Hogyan? – neszelt fel Fumiko.

Ismét visszatért tehát a nagy lehetőség. Most nem törődött azzal, hogy járt-e már az illemhelyen aznap a fehér ruhás nő, vagy sem. A lényeg az volt, ha Fuszagi elmegy, ő vetélytárs nélkül marad.

Amúgy amikor Kohtake kijelentette, hogy a nő ma már nem megy sehová, Fuszagi menten egyetértett vele. „Talán tényleg így van” – mondta. Azt a szót használta, „talán”. Mondhatta volna éppen-

séggel azt is: „Mindenképpen kivárom.” Fumiko egy percig sem kételkedett abban, hogy a férfi helyében ő kitartóan várakozna. Most minden idegszálával Fuszagi válaszára várt, bár igyekezett nem túl mohónak látszani. A fehér ruhás nőt nézte.

– Persze, menjünk – mondta Fuszagi.

Ez az egyszerű válasz nem borzolta föl Fumiko idegeit, ennek ellenére érezte, hogy fölgyorsult a szívverése.

– Amint kiiszod a kávédat, indulunk – felelte Kohtake a félig telt csészére pillantva.

Fuszaginak azonban a jelek szerint mindenképpen mehetnékje lett.

– Amúgy is kihűlt már a kávé – motyogta, azután ügyetlenül elpakolta a magazinját, a jegyzet-tömbjét és a tollát, majd fölállt.

Gyapjú félkabátjában – az építőmunkások viselnek hasonlót – a pulthoz ment. Kadzu, az időzítés nagymestere épp ekkor lépett ki a konyhából. Fuszagi a kezébe adta a számlát.

– Mennyivel tartozom? – kérdezte.

Kadzu beütötte az összeget az ősoleg pénztárgép kattogó billentyűzetével. Fuszagi időközben beletúrt a táskájába; megtapogatta az első és a hátsó zsebét, egyáltalán minden fellelhető helyet, ahová eltehetett bármit...

– Fura, nem tudom, hol a pénztárcám – motyogta.

Nagyon úgy festett a dolog, hogy nem hozta magával. Újra meg újra megnézte az előbbi helyeken,

de a tárca nem volt sehol. Ezen láthatóan felhúzta magát, közel járt a síráshoz.

Kohtake ekkor váratlanul elé tolt egy pénztárcát.

– Tessék.

Elnyűtt férfitárca volt... szemlátomást degeszre tömték receptekkel. Fuszagi egy pillanatra rámeredt. Nem úgy tűnt, hogy azt fontolgatja, elfogadja-e a Kohtake által felkínált tárcát, inkább mintha köd ülte volna meg a tudatát. Végül szó nélkül elvette a tárcát.

– Mennyi lesz akkor? – kérdezte, és úgy túrt bele az apró rekeszébe, mint akinek ez a szokása.

Kohtake nem szólt. Csak állt a háta mögött, és nézte, hogyan fizet.

– Háromszáznyolcvan jen.

Fuszagi elővett egy pénzürmét, és Kadzunak nyújtotta.

– Rendben, kaptam ötszáz jent...

Kadzu elvette a pénzt, és betette a kasszába, amely csilingelve elnyelte. Kadzu elővette a fiókból a visszajárót.

– Százhusz jent adok vissza – mondta, és lelkiismeretesen Fuszagi kezébe adta a pénzt meg a számlát.

– Köszönöm a kávé – morogta Fuszagi, és nagy vigyázva eltette a tárcába a visszajárót, majd a tárcát a táskájába süllyesztette. Szemlátomást elfeledkezett Kohtake jelenlétéről, és az ajtó felé indult.

Giling-galang

Kohtakét a jelek szerint egyáltalán nem háborította fel ez a viselkedés.

– Köszönöm – mondta ő is, és Fuszagi után indult.

Giling-galang

– Fura egy pár... – dűnnyögte Fumiko.

Kadzu leszedte az asztalt Fuszagi után, és ismét eltűnt a konyhában. Fumiko letört volt a rivális felbukkanása miatt, most azonban, hogy már csak ő és a fehér ruhás nő maradt a színen, megnyugodott, hogy közel a győzelem.

Rendben... elment a vetélytársam – gondolta. *Már csak azt kell kivárnom, hogy ez a spiné fölkeljen a székéről.* A kávézónak azonban nem volt ablaka, hogy a nap járásából tudjon az idő múlására következtetni, és a három falióra mindegyike más időpontot mutatott. Mivel vendégek jövés-menése sem segítette, jócskán összezavarodott az időérzéke.

El is szundított kissé. Időközben újra sorra vette az időutazás szabályait. Az első szerint kizárólag azokkal lehet a múltban találkozni, akik jártak a kávézóban. Nos, ez a kíváncsi teljesült, hiszen ők ketten is itt váltak el Goróval. A második szabály leszögezte: bárhogy próbálkozna is valaki, a jelent nem lehet megváltoztatni. Más szóval, még ha ő, Fumiko vissza is térne egy héttel korábbra, hiába könnyörögne a férfinak, hogy ne menjen Amerikába, elutazásának ténye ettől mit sem változna. Fumiko nem értette, mire jó ez a szabály, ami ismételten

fölháborította. Aztán mégiscsak beletörődött, hiszen a szabály az szabály.

A harmadik szabály kimondta, hogy egyetlen szék alkalmas csak időutazásra, az, amelyiken a fehér ruhás nő ül. Aki megpróbálja erőszakkal elkergetni, azt pedig megátkozza. A negyedik szabály kikötötte, hogy időutazás közben tilos felállni a székről. Valamiért még a mosdóba sem lehetett kimenni. A hatodik szabály időkorlátot állított fel. Jobban meggondolva Fumiko arra jutott, hogy nem ismeri ennek a részleteit. Fogalma sincs, mennyi ideig maradhat a múltban. Alaposan meghányta-vetette magában ezeket a szabályokat. Hol azt gondolta, hiábavaló az egész vállalkozás, hol meg azt, hogy legalább kiöntheti a szívét Gorónak... Végül is miért ne, ha úgysem változtat vele semmin. Addig rágódott ezeken a szabályokon, amíg az asztalra borulva el nem nyomta az álmot.

Fumiko a harmadik randijukon értesült Goro álmairól. Barátja imádta a számítógépes játékokat, kivált az online játszható többszereplős szerepjátékokat. Goro nagybátyja egy ilyen nemzetközileg elismert játék, a *Mágushadsereg* fejlesztői közé tartozott. Goróra kiskorától óriási hatással volt ez a nagybácsi. Rég dédelgetett álma volt, hogy belép majd a cégébe, a TIP-G-be. Ennek azonban mini-

mum két előfeltétele volt: 1) legkevesebb ötévi rendszeremérnöki tapasztalat a gyógyászati iparban, 2) egy újonnan megjelent, önállóan kifejlesztett játékprogram. A gyógyászatban emberélet múlhat a programhibákon. A számítógépes játékoknál azonban nincsenek végzetes hibák, mivel ezek a játékok kibocsátásuk után is frissíthetők.

A TIP-G másként gondolkodott. Azért írta elő a gyógyászati tapasztalatot, mert így a legjobb szakemberekhez juthatott hozzá. Amikor Goro erről az álmáról beszélt Fumikónak, még ő is nagyszerű lehetőségnek vélte. Mindössze azzal nem volt tisztában, hogy a TIP-G központja Amerikában van.

A hetedik randin Fumiko épp Goróra várt, amikor elkezdett vele két alak. Jól néztek ki, Fumikót azonban nem érdekelték. Valójában olyan gyakran kellett visszautasítania a rámozduló pasasokat, hogy nagy gyakorlata volt ebben. Csakhogy most Goro is pont ekkor futott be. Fumiko azonnal odaszaladt hozzá, a két fickó azonban gúnyolni kezdte Gorót. Miért egy ilyen buzgómócsingot választott? – kérdezték Fumikót, akinek nem volt más választása, mint szóba állni velük.

Goro lehajtotta a fejét, és hallgatott, Fumiko azonban szembenézett a két aszfaltbetyárral, és azt mondta angolul: „Nem tudjátok, milyen elbűvölő”; majd oroszra váltott át: „A legnehezebb feladatokat is magára vállalja”. Eztán görögül folytatta: „Roppant leleményes, számára nincs lehetetlen”; majd pedig olaszul: „Azt is tudom, mennyi munkájába került, amíg kifejlesztette magában ezeket a képességeket”.

Ezt egy spanyolul elmondott érv követte: „Jobban hat rám bármely férfinál”. A tréfára japán mondat tette föl a koronát: „Ha értenétek, mit mondtam, veletek is randiznék”.

A két tahó csak állt ott bambán, azután összenéztek, és eloldalogtak.

Fumiko sugárzó mosolyt villantott Goróra, ő pedig helyeslően bólintott.

– Természetesen feltételezem, hogy mindent értettél – közölte Fumiko ezúttal portugálul.

Goro erre láthatóan zavarba jött, de tovább bólogatott.

Tizedik találkozásukkor bevallotta, hogy soha nem járt még ilyen nővel.

– Á, akkor én vagyok az első, akit komolyan veszel – lélegzett fel Fumiko, mivel Goro most először mondta ki nyíltan, hogy ők járnak. Meg is lepődött nagyon, hogy elszólta magát.

Mondhatni, ez az este jelentette a kapcsolatuk kezdetét.

Fumiko nem tudta, mennyi ideig alhatott. A fehér ruhás nő eközben hirtelen letette a könyvét, és felsőhajtott. Fehér zsebkendőt vett elő szintén fehér retiküljéből, majd lassan fölállt, és az illemhely felé indult.

Mivel Fumiko még aludt, ezt nem vette észre. Ekkor Kadzu jött elő hátulról. Talán még nyitva is tartottak, mert még rajta volt itteni egyenruhája: fehér ing, fekete csokornyakkendő, mellényke, fekete pantalló és pincérnőkötény. Mialatt letakarította a fehér ruhás nő asztalát, odaszólt Fumikónak.

– Asszonyom... asszonyom!

– Huh... mi az? – ült fel riadtan Fumiko. Hunyrogva, céltalanul forgatta a fejét. Végül a nő üres helyét látva leesett a tantusz.

– Ó...

– Átülhet a székre. Át akar ülni?

– De még mennyire! – felelte.

Sietve felállt a helyéről, és a székhez lépett, amely visszaröpítheti a múltba. Közönséges széknek látszott, nem volt rajta semmi rendhagyó. Ahogy ott állt sóvárogva, fölgyorsult a pulzusa. Miután megemész-tette azt a sok szabályt, és túlélte az átkot, zöld utat kapott egy kis időutazáshoz.

– Rendben, egy hetet szeretnék visszamenni az időben.

Nagy levegőt vett. Vadul dobogó szívvel óvatosan a szék és az asztal közé nyomakodott. Ahogy letette magát az ülésre, izgalma a tetőfokára hágott. Akkora hévvel ült le, hogy kis híján visszapattant.

– Rendben. Akkor egy hetet megyek vissza! – kiáltotta.

Várákozva nézett körül a kávézóban. Mivel nem voltak ablakai, nem lehetett tudni, nappal van-e, vagy éjszaka. Kétségbeesetten hordozta körbe a tekintetét, hogy árulkodó jelek után kutasson, máris a múltba került-e. De szemernyi különbséget sem sikerült felfedeznie a korábbi állapothoz képest. *Ha ez már a múlt lenne, Goro is itt lenne* – gondolta, ő azonban nem volt sehol.

– Nem mentem vissza. Vagy mégis? – motyogta. A jelek szerint azonban ez eddig nem következett be.

Bolond voltam, hogy hittem ebben a dajkamesében! – szidta magát.

Már épp kezdett volna dühöngeni, amikor megjelent mellette Kadzu egy ezüsttálcával, amelyen ezüstkannát és fehér csészét egyensúlyozott.

– Még nem mentem vissza! – tört ki Fumiko. Kadzu szokott közönyével nézett rá.

– Van még egy szabály – közölte hidegen.

A fenébe is, még egy! Úgy látszik, nem elég leülni erre a székre ahhoz, hogy visszamehessen az ember a múltba – gondolta Fumiko.

Torkig volt ezzel a sok megkötéssel.

– Újabb szabály? – méltatlankodott, holott voltaképpen megkönnyebbült. Hiszen ez azt jelentette, hogy nincs veszve minden, még mindig visszamehet az időben.

Kadzu tovább magyarázott, és füttyült Fumiko lelkiállapotára.

– Most mindjárt kitöltök egy csésze kávé – mondta a pincérlány, és Fumiko elé helyezte a kávéscsészét.

– Kávé? Miért éppen kávé?

– A múltban töltött idő ekkortól veszi kezdetét... – folytatta Kadzu, nem törődve Fumiko kérdésével.

Ezt ő kissé furának érezte, ugyanakkor kezdett megnyugodni.

– Azelőtt kell visszatérnie, mielőtt a kávé kihűl. Fumiko nyugalma egy pillanat alatt semmivé lett.

– Micsoda? Csak olyan rövid ideig maradhatok?

– Ez az utolsó és egyben legfontosabb szabály... – szögezte le Kadzu.

Meddig mondja még? – Fumiko a legszívesebben már belevágott volna.

– Túl sok itt a szabály... – morogta, miközben kézbe vette az elé helyezett kávéscsészét. Nem volt rajta semmi különleges. Mindössze egy üres csésze volt, egyelőre kávé nélkül. Fumiko azért jóval hűvösebbnek érezte a tapintását, mint a közönséges porcelánnak.

– Figyel rám? – szólt rá Kadzu. – A múltba visszatérve ki kell innia az összes kávé, mielőtt kihűlne.

– Uff... nem igazán szeretem a kávé...

Kadzu szeme elkerekedett, és egészen közel hajolt hozzá, hogy csaknem az orra hegyéhez ért az arcával.

– Márpedig ezt a szabályt muszáj betartania! – mondta halkán.

– Azt mondja?

– Ha megszegi, szörnyű dolgok történhetnek magával...

– Mi... mifélek? – idegeskedett Fumiko.

Nem mintha nem számított volna valami hasonlóra. Az időutazás eleve ellentmond a természet törvényeinek. Ami érthető módon kockázattal jár. Ugyanakkor nem hitte el, amit Kadzu mondott. A célszalag hirtelen megint távol került tőle. Nem mintha ki akart volna hátrálni ebből az egészből... azok után, amit végigcsinált érte... Rosszat sejtve nézett Kadzu szeme közé.

– Mi... mi történne?

– Ha nem issza meg az összes kávé, mielőtt kihűl...

– Ha nem iszom meg, mi van akkor?

– Akkor maga lesz az a kísértet, aki örökké ezen a széken ül.

Fumiko köpni-nyelni nem tudott ijedtében.

– Ezt komolyan mondja?

– Az a nő, aki idáig itt ült...

– Ő is megszegte a szabályt?

– Igen. A halott férjével találkozott, és bizonyára elfeledkezett az időről... Mire föleszmélt, már kihűlt a kávéja...

– ...és kísértetté lett?

– Igen – felelte Kadzu higgadtan.

Ez a dolog veszélyesebb, mint hittem – gondolta Fumiko. Rengeteg bosszantó szabály van itt. Már az sem semmi, hogy kísértetet lát az ember, aki megátkozza. Ezúttal azonban többet veszthetett.

Rendben, visszamehetek a múltba. Ott azonban csak rövid ideig maradhatok, amíg a kávéim ki nem hűl – morfondírozott. – *Fogalmam sincs, mennyi időt jelent ez, de úgy sejtem, nem tart sokáig. Mindenesetre addig azért kihatom a kávémat, akkor is, ha borzalmas az íze. Emiatt tehát nem kell aggódnom. Ha mondjuk mégsem innám meg, és szellemmé változnék, az tényleg ciki lenne... Másfelől ugye, ha nem változtathatom meg a jelent, erre sem kerülhet sor. Nem nyerek, de nem is veszthetek semmit...*

Ha azonban mégiscsak kísértet lenne belőlem, az határozottan veszteség.

Elbizonytalanodott. Minden kétsége újra visszatért. A legnagyobb féelme az volt, hogy a kávé lehet borzasztó ízű, neki mégis meg kell innia. *Mi van, ha bors lesz benne, vagy vaszabi? Hogy tudok egy egész csészével meginni belőle?*

Megrázta a fejét, hogy kiszakadjon féelmei közül.

– Rendben... szóval akkor meg kell innom a kávéét, mielőtt kihűl?

– Igen.

Összeszedte magát, és megacélozta az akaratát.

Kadzu közönyösen állt mellette. *Ha most visszalépnék, akkor is ugyanilyen maradna* – gondolta Fumiko. Behunyta a szemét, ökölbe szorított kezét az ölébe tette, és mélyeket lélegzett, hogy megnyugodjon.

– Készen állok – jelentette be erőt véve magán, és Kadzu szeme közé nézett. – Kérem, töltsse ki a kávéét!

Kadzu helyeslően biccentett, majd jobb kezével felvette a tálcáról az ezüstkannát, és illedelmesen Fumikóra pillantott.

– Ne feledje tehát... okvetlenül igya ki a kávéét, mielőtt kihűl! – suttozta.

Ezzel lassan, higgadtan kitöltötte a kávéét a csészébe. A testtartása közönyös volt, légies, finom mozdulatai azonban mintha ősi szertartás előírásait követték volna.

Ahogy felszállt a gőz, minden eltorzult és remegett az asztal körül. Fumiko félni kezdett, és behunyta a szemét. Ám így is egyre inkább elhatalmasodott rajta az érzés, hogy ő maga is remegő párává

foszlik. Továbbra is ökölbe szorította a kezét. *Ha ez így megy tovább, nem találok magamra sem a múltban, sem a jelenben, egyszerűen elpárologok* – gondolta. Rettége közben felidézte magában az első randit Goróval.

Két évvel korábban, tavasszal történt. Fumiko huszonhat, Goro huszonhárom éves volt akkor. Fumiko az egyik ügyfele cégénél dolgozott kiküldetésben. Gorót is ideküldte egy másik vállalat. Fumiko volt a projekt vezetője, ő irányította a vendégalkalmazottakat.

Soha nem hallgatta el, ha nem tetszett neki valami, akár egy idősebb kollégának is a szemébe mondta. Sokat is veszekedett mindenkivel, fiatalokkal és öregekkel egyaránt. Róla azonban soha senki nem ejtett egyetlen rossz szót sem. Nagyra tartották őszinte, becsületes jellemét és hatalmas munkabírását.

Noha Goro három évvel fiatalabb volt nála, bárki harmincasnak nézhette. Az igazat megvallva kissé koravénnek hatott. Fumiko is idősebbnek nézte magánál, és ennek megfelelő tisztelettel bánt vele. És noha Goro volt a legfiatalabb a csapatában, neki volt a legtöbb esze. Magasan képzett mérnökként csöndben tette a dolgát, és még Fumiko is megbízhatónak tartotta.

Idővel a projekt a végéhez közeledett. Ekkor azonban veszélyes programhibát fedezett föl a csapat, közvetlenül a leszállítás határideje előtt. A gyógyászati programokban már csekélynek tetsző hiba is végzetes lehet. Ebben az állapotában nem lehetett leszállítani a szoftvert. Egy ilyen hiba megtalálása azonban néha van olyan nehéz, mint egy csepp tintát eltávolítani egy huszonöt méteres úszómedencéből. Nem csupán ijesztő és nehéz feladat volt ez, de idő sem maradt rá.

Programvezetőként a termék átadásának felelőssége Fumikót terhelte. Egyetlen hét volt hátra a határidőig. Mindenki egyetértett abban, hogy a hiba feltárása minimum egy hónapot vesz majd igénybe, ezért a csapat beletörődött a késésbe. Ezt Fumiko sem gondolta másként. E jókora felfordulás közepette Goro eltűnt a telephelyről, senki nem tudta, hová, nem lehetett elérni. Nem csoda ezek után, hogy hamarosan lábra kapott a pletyka, miszerint az egész Goro hibája, aki nyilván elbujdosott szégyenében.

Ezeknek a rágalmaknak természetesen semmiféle konkrét alapjuk nem volt. De ha már valaki nyakába kellett varrni a hibát, miért ne ő legyen a bűnbak. Távollevőként ő mutatkozott a legalkalmasabbnak arra, hogy elvigye a balhét. Fumiko is rá gyanakodott. A negyedik napon azonban Goro megjelent azzal, hogy megtalálta a hiba forrását.

Borotvátlan volt, és mosdatlan, ezért azonban már tényleg senki nem ítélte el. Kimerült ábrázata alapján sejteni lehetett, hogy aludni is keveset

alhatott. Távollétében a csapat végérvényesen feladta a hiba keresését. Egyedül neki volt ehhez elég kitartása, és meg is oldotta a problémát. Mondhatni, csodával határos módon. Azzal, hogy ismeretlen helyre távozott, megsértette a cég alapszabályzatát. Elkötelezettsége a munkája iránt mégis nagyobb volt akármelyik munkatársáénál, és ott aratott sikert programozóként, ahol mindenki más csődöt mondott.

Miután Fumiko kifejezte őszinte háláját az odaadásáért, és elnézést kért, hogy egyetlen pillanatra is meggyanúsította, Goro rámosolygott a fejét hajtó nőre.

– Rendben. Mi lenne, ha meghívnál egy kávéra? – kérdezte.

Fumiko ebben a pillanatban szeretett belé.

Miután sikeresen teljesítették a határidőt, és mindenki hazament a cégéhez, Fumiko csak ritkán látta viszont Gorót. Ennek ellenére folyton ürügyet keresett, hogy elhívja, ahogy mondta, kávézni.

Goro zárkózott alkat volt. Amikor dolgozni kezdett valamin, az egész világ megszűnt létezni számára. Fumiko akkor értesült arról, hogy a szerepjátékot gyártó TIP-G Amerikában működik, amikor felment Goro lakására. Aggódva látta, milyen lelkesen beszél Goro erről a vállalkozásról. *Ha valóra válik az álma, vajon mit választ majd, a karriert vagy engem?* – gyötrődött. – *Nem szabad erre gondolnom, nem hasonlítható össze*

ez a kettő – nyugtatta aztán meg magát. – *De az ördögbe is...*

Fokként világosodott meg előtte, mekkora veszteség lenne ez neki. Egy idő után már nem is kínozta magát Goro érzéseinek mérlegelésével. Telt-múlt az idő. Ezen a tavaszon Goro végre állásajánlatot kapott a TIP-G-től. Valóra vált az álma.

Fumiko aggodalma beigazolódott: Goro Amerika, az álma mellett döntött. Fumiko egy hete értesült erről, ebben a kávézóban. Most kinyitotta a szemét, mint aki álomból ébred.

Többé nem érezte magát gőzként kavargó, testetlen szellemnek. Kezdte visszanyerni annak tudatát, hogy vannak végtagjai, amelyeket az imént még elveszettnek vélt. Szorongva végigtapogatta a testét és az arcát. Megvolt mindene. Miután magához tért, egy férfi ült vele szemben, aki nem győzött csodálkozni különös viselkedésén.

Minden jel szerint Goro volt az. Ő, akinek Amerikában kellett lennie, ott ült Fumikóval szemben. Most jött rá, hogy ez tényleg a múlt. Nyomban azt is megértette, min csodálkozik Goro. Nem volt kétséges, az egy héttel ezelőtti időhöz tért vissza. A kávézó belseje is ugyanolyan volt, mint egy hete.

A Fuszaginak nevezett vendég az ajtóhoz legközelebb eső asztalnál táborozott, előtte a széttergetett magazinnal. Hirai a pultnál foglalt helyet, és Kadzu is ott állt. A korábbi asztaluknál maga Goro ült. Egyedül Fumiko nem volt a helyén, neki a bűvös szék jutott.

Egy hete azonban szemközt ült Goróval. Most is szemben maradt vele, de egy asztalnyi távolságban. *Olyan messze van tőlem!* – gondolta. Különben nem csupán a távolságról volt szó. Ez az ültetési rend teljesen természetellenes volt. Nem csoda, hogy Goro olyan meglepett képet vágott. Akármennyire elcsodálkozott azonban, Fumiko nem állhatott fel a székéről, hiszen az egyik szabály pont ezt tiltotta meg.

Mi lesz, ha megkérdi, miért nem ülök közelebb hozzá? Mit mondok akkor? – ijedt meg.

– Hű, már ennyi az idő? Ne haragudj, de mennem kell... – mondta most Goro.

Bármennyire meglepettnek is látszott, bárhol ült is, ugyanazokat a szavakat használta, mint egy hete. Ez is az időutazás íratlan szabályai közé tartozhatott. E szavak pontosan tájékoztatták Fumikót arról, milyen időponthoz tért vissza.

– Á, semmi gond – mondta. – Most sincs több időd, ugye? Ne fájjon ezért a fejed. Nekem sincs sok időm.

– Micsoda?

– Ne haragudj...

Ezúttal sem jutottak azonban egyről a kettőre. Noha jól ismerte a körülményeket, Fumiko továbbra

is zavarban volt. Elvégre is most először kalandozott az időben.

– Mi van?

Hogy időt adjon magának, amíg lecsillapodik, beleivott a kávéjába. Közben Goro arcát fürkészte. *Jaj, nem! Ez a kávé máris langyos! Egykettőre kihűl!* – rémüldözött.

Akár egyszerre is leguríthatná ilyen langymelegen. Nem számított erre az akadályra. Mérgesen Kadzura nézett, aki szintén jelen volt. Gyűlölte az örökös közönyéért. És ez még nem volt minden.

– Uff... ez piszkosul keserű!

Annál is keserűbb volt, mint amilyennek elképzelte. Életében nem ivott még ennyire keserű kávé! Goro hüledezve nézte a kifakadását.

Jobb szemöldökét dörgölve az órájára pillantott. Az idő miatt nyugtalankodott. Fumiko mostanra értette ezt. Neki is sietnie kellett.

– Ümm... valami fontosat szeretnék mondani – hadarta, és jókora adag cukrot kanalazott a kávéjába az előtte álló cukortartóból.

– Igen? – ráncolta össze Goro a homlokát.

Fumiko nem tudta, hogy azért, mert túl sok cukrot tett a kávéba, vagy mert Goro per pillanat nem óhajtott lelkizni.

– Úgy értem... meg szeretném ezt beszélni veled.

Goro megnézte az óráját.

– Egy percet kérek...

Fumiko beleivott a megédesített kávéba. Bólintott, mert már elfogadhatónak érezte az ízt. Mielőtt

megismerte Gorót, nem is kávézott. Mostani pepeszelése a cukorral és a tejjel fanyar mosolyt csalt a férfi ajkára.

– Hé, ez nagyon fontos, te meg jót derülsz itt rajtam...

– Nem, dehogy.

– Dehogynem! Ne is tagadd! Rá van írva az arcodra – harciaskodott Fumiko.

Menten meg is bánta, hogy vakvágányra terelte a beszélgetést. Mennyit küzdött azért, hogy visszatérjen a múltba, és tessék, ugyanott köt ki most is, mint egy héttel korábban. Megint elüldözi Gorót a gyerekes duzzogásával.

A férfi felállt a székéről. Izgatottnak látszott. Oda-intette magához a pult mögött posztoló Kadzut.

– Elnézést... de fizetek. Mennyi lesz? – és a számláért nyúlt.

Fumiko tudta, hogy ha nem lép közbe azonnal, Goro leperkálja a pénzt, és távozik.

– Várj!

– Semmi gond, hagyjuk ezt ennyiben.

– Nem ezért jöttem!

– Tessék?

(Ne menj el! – sikította belül Fumiko.)

– Miért nem beszélted ezt meg velem?

(Nem akarom, hogy elmenj!)

– Nos, hát...

– Tudom, milyen sokat jelent neked a munkád...
Nincs okvetlenül ellenemre, ha elmész Amerikába...
Nem ellenzem tehát...

(Azt hittem, örökre együtt maradunk.)

– De legalább...

(Vagy csak én hittem egyedül?)

– Jólesett volna, ha beszélsz erről nekem... tudod, rohadtul megalázó tud lenni, ha ennyire semmibe vesznek...

(Holott én tiszta szívből...)

– Én csak... Tudod, hogy van ez.

(...szerettelek.)

– Úgy érzem, kihagytál a dolgaidból.

Goro kérdően nézett rá.

– Azt akartam tehát mondani, hogy...

(Nem mintha bármin is változtatna...)

Fumiko úgy tervezte, hogy nyílt kártyákkal játszik... végül is nem volt vesztenivalója. Mégsem bírta kimondani az érzéseit. Úgy érezte, hogy ezzel a vereségét is beismerné. Szégyellte is volna magát, ha efféléket mond: „Mit választasz, a munkádat vagy engem?”. Végére is, mielőtt Gorót megismerte, neki is mindig a munka volt az első. Nehezen vett volna hát a szájára egy ilyen mondatot. Különben sem akart úgy beszélni, mint egy átlagnő... kivált, amikor egy nála három évvel fiatalabb pasasról van szó... Elvégre neki is van büszkesége! Talán még irigyelte is Gorót, amiért megelőzte a karrierje építésében. Nem beszélt hát őszintén. Amúgy is túl késő volt már ehhez.

– Rendben, menj el akkor... Úgyis mindegy, mit mondok... téged semmi sem állíthat meg... menj el Amerikába.

Ezzel kiitta a kávé maradékát.

– Huh!

Amint a csésze kiürült, újra szédülni kezdett. Ismét hullámszó, csillámló gomolygás vette körül.

Egész pontosan miért is jöttem vissza? – kezdett el máris rágódni a történten.

– Mindig is azt gondoltam, hogy nem én vagyok neked az igazi – jelentette ki Goro.

Fumiko nem tudta, miért mond ilyeneket.

– Amikor meghívtál egy kávéra, megfogadtam, hogy nem szeretek beléd – tette hozzá a férfi.

– Hogyan?

– Azért, mert van nekem egy ilyenem... – Goro végigfuttatta ujjait a homlokába fésült haján. Ahogy a haját félrehúzta, jókora égési forradás vált láthatóvá, amely a jobb szemöldökétől a jobb füléig húzódott. – Mielőtt veled találkoztam, azt hittem, visszaszítónak találnak a nők. Még megszólítani sem mertem őket. – És ez azután is tartott... miután találkozgatni kezdtünk.

Engem soha nem zavart! – kiáltotta volna Fumiko, de addigra egygé vált a gomolygással, és szavai nem értek el Goróhoz.

– Attól félttem, csak idő kérdése, hogy feltűnik a színen egy előnyösebb külsejű fickó...

(Ez képtelenség! Hogy gondolhattad ezt?)

– Mindig is azt hittem, hogy...

(Ne mondd tovább! Butaság!)

Fumikót egészen megdöbbenetette ez a vallomás. Először hallotta, mégis sok mindent megmagyarázott. Minél jobban szerette ugyanis Gorót, és minél többet gondolt a házasságra, annál inkább érezte valamiféle láthatatlan akadály jelenlétét.

Mikor megkérdezte Gorót, szereti-e, ő némán bólintott, de sosem mondta ki a bűvös szót: „Szeretlek”. Néha, amikor együtt mentek az utcán, Goro bocsánatkérően lesütötte a szemét, és megtapogatta a jobb szemöldökét. Azt is mindig észrevette, hogy a férfiak a nyálukat csorgatják Fumiko láttán.

(Nem kellett volna ezen fennakadnia.)

Fumiko már bánta a saját gondolatait. Teste-lelke egyetlen kavargó érzéssé vált. Mindez a legjobban a szédülésre hasonlított. Goro addigra felvette az asztalról a számlát, és a kasszához ment, egyik kezében a sporttáskával.

(Semmi nem fog megváltozni a jelenben, de jól is van ez így. Goro jól döntött. Az álma megvalósítása többet jelent neki, mint én. Azt hiszem, le kell mondanom róla. Elengedem, és teljes szívemből a sikeréért szorítok.) Már épp behunyta vérágas szemét, amikor mit hallott?

– Három év múlva...

Ezt Goro mondta, neki háttal.

– ...kérek, várj rám három évet... akkor visszatérek. Ígérem.

Halkan mondta ezt, de a szűk kis helyiségben így is elért Fumikóhoz a hangja.

– Amikor visszajövök... – Goro megszokásból ismét megérintette a homlokát a jobb szemöldöke fölött. A folytatást azonban már túl halkan motyogta el, Fumiko ezért nem hallhatta.

– Igen? Mit mondtál?

Ebben a pillanatban Fumiko tudata csillámló párává foszlott szét. Még utoljára látta Goro arcát, mielőtt kilépett volna a kávézóból. A másodperc egy törtrészéig tartott az egész, de csodálatos volt a mosolya. Akkor mosolygott így, amikor azt mondta: „Mi lenne, ha meghívnál egy kávéra?”

Magához térve Fumiko egyedül ült a széken a kávézóban. Úgy érezte magát, mint aki álomból ébred. Mindazonáltal üres volt előtte a kávéscsésze. Szájában még érezte a cukor édes ízét.

Ekkor tért vissza a mosdóból a fehér ruhás nő. Amikor meglátta székének bitorlóját, némán fölé hajolt.

– Menjen innen! – mondta hátborzongató, halk erélyességgel.

Fumiko ijedten rezzent össze.

– Bocsánat... bocsánat! – dadogta, és felkelt a székről.

Az álomszerűség érzése továbbra sem hagyta el. Tényleg a múltban járt volna?

Az időutazás nem változtatja meg a jelent, ezért tökéletesen helyénvaló volt, hogy semmi különösöt nem érzékel. A konyhából kávéillat szállt felé. Oda-nézett. Kadzu jött elő. Friss csésze kávéhozott ki tálcán.

Úgy ment el a tébláboló Fumiko mellett, mintha mi sem történt volna. A nő asztalához

érve elvette onnan Fumiko csészéjét, és letette helyére az újat. A fehér ruhás nő köszönetképpen megbiccentette a fejét, és ismét a könyvébe mélyedt.

Kadzu máris indult vissza a pulthoz, de azért elhaladtában odavetette a kérdést Fumikónak:

– Na, hogy ment?

Fumiko most hitte el igazán, hogy tényleg járt a múltban, tényleg visszatért ahhoz az egy héttel korábbi naphoz... Ha viszont így történt...

– Csak arra gondoltam... – kezdte.

– Igen?

– Mindez nem változtatja meg a jelent, ugye?

– Ahogy mondja.

– Mi van azonban a későbbiekkel?

– Nem értem, mire akar kilyukadni.

– Úgy értem... úgy értem... mi a helyzet a jövővel? – tette föl a kérdést Fumiko.

Kadzu egyenesen a szeme közé nézett.

– Nos, az még előttünk van. Szerintem csak magán múlik... – Ezt mondván most először mosolyodott el.

Fumiko szeme felcsillant.

Kadzu megállt a pénztárgép előtt.

– Kávé, késő éjszakai felárral, az összesen négyszázhusz jen – mondta csöndesen.

Fumiko bólintott, és ő is a kassza felé indult. Könnyen vitte a lába. Miután kifizette a négyszázhusz jent, Kadzu szeme közé nézett.

– Köszönöm – mondta, és fejet hajtott.

A kávézóban körülnézve ismét meghajolt, nem valaki felé, hanem mindenkinek címezve, aztán kisietett.

Giling-galang

Kadzu közönyös képpel számolta le a pénzt a kasszába, mintha semmi rendhagyó nem történt volna. A fehér ruhás nő becsukta a könyvét, és halványan elmosolyodott. *Szerelmesek*, ez volt a címe.